

Introit: *Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi, tvoje věrnost se dotýká mraků. Tvoje spravedlnost je jak mocné horstvo, propastná tuň nezměrná jsou tvoje soudy; zachraňuješ lidi i dobytek, Hospodine. Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. (Žalm 36, 6-8)*

Píseň 681

Modlitba

Čtení: Jozue 2

Píseň 332

Text kázání: Jozue 6, 12-17 a 20-25

Milí přátelé, bratři a sestry,

k příběhu **nevěstky Rachab** mě přivedlo téma letošního oderského tábora. Včera tam měli předposlední večer a já byl požádán, abych jim posloužil slovem a výzvou, kdo z dětí by chtěl přijmout Ježíše za svého Pána a Spasitele. Za svého Zachránce. Předcházel tomu právě příběh dobytí Jericha a záchranu nevěstky Rachab a její rodiny. Ptal jsem se dětí, co Rachabě a všem v jejím domě pomohlo, aby byli zachráněni od smrti. Všichni hned věděli, že **Rachab ve svém okně měla vyvěsit karmínovou šňůrku**, což bylo znamení pro Izraelce, že ti, kteří budou v tomto domě, mají být zachráněni od smrti v den, kdy Izraelci dobývali Jericho. Takové jasné znamení v nastalém bitevním zmatku.

V Jerichu předtím panoval strach a panika. Dle slov Rachaby padla na jerišské obyvatele **hrůza, ztratili odvahu a propadli zmatku**, neboť slyšeli, jak si Izraelci vedli a jak jejich Bůh je s nimi. Báli se izraelského Boha. Jen jediná Rachab, a to byla opovrhovaná nevěstka, se v zoufalé situaci dokázala zorientovat a prokázala i odvahu. Pod hrozbou smrti **ukryla izraelské zvědy**, neboť si dokázala vyhodnotit, že ani Jericho neujde Božím soudům. Zvědům pak vyznávala: **Hospodin, váš Bůh, je Bohem nahoře na nebi i dole na zemi**. A zároveň měla víru tenkou jako nit. Věřila, že Hospodin snad přihledne k jejímu činu. Její víra jakoby předjímalala slova Pána Ježíše, **blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství**. A tak prosila zvědy, aby jí a její rodinu ušetřili, aby jí Izraelci prokázali milosrdenství, když prokázala milosrdenství ona jim. Jediná v Jerichu měla poznání, kdo je Izraelský Bůh. Jediná byla prozíravá.

Dnešní svět, milí přátelé, je podobný té pozici Jericha. A svým způsobem se každý člověk nachází v situaci podobné v Jerichu. To první, čeho je třeba si všimnout, jsou **vysoké hradby Jericha**. Za nimi se člověk může zdánlivě cítit bezpečně. I dnes lidé mezi sebou staví vysoké „nedobytné“ hradby. Vysoké ploty, aby druzí neviděli do soukromí. A když ne ploty, tak odcizení, arogance, křik, **ty mi do života mluvit nebudeš!** Záměrně stavíme hradby ve svém srdci i vůči Bohu a jemu Slovu. Také nechceme, aby nám Bůh mluvil do života. Ovšem přes všechny hradby, které si člověk vystaví, tak přesto nemá klid. Neboť nemá pokoj v srdci. A navzdory všem hradbám bude mít poslední slovo Bůh. Stejně jako padly nepřístupné hradby Jericha, padnou všechny možné hradby, co my lidé si nastavíme. Mezi sebou i mezi Bohem. Pozoruhodné na příběhu ovšem ještě je, že Rachab bydlela **v domě, který byl zasazen do hradební zdi**. Pozoruhodné proto, že když izraelské hradby Božím zásahem spadly, tak její dům zůstal nepoškozen. Hospodin věděl o Rachabě a jejím počínání a uchránil její dům. V jejím domě byl Boží pokoj. Naproti tomu **v celém Jerichu panoval strach a zmatek**. Někdo se možná bál víc, někdo méně. Někdo se na to snažil nemyslet, někdo se to snažil nebrat vážně a chtěl myšlenku Božích soudů vytěsnit. Někdo tam možná věřil ve své síly, někdo siláckými řečmi chtěl zahnat a potlačit strach. Dnes jsou mnozí lidé také zmateni. Neví, v co ještě věřit. Chytají se různých stébel, různých náboženství, duchovních cvičení, mnozí hledají únik z reality ve svém vymyšleném světě. Avšak nic z toho nepomůže **k záchraně před Božím soudem, který na svět jednou přijde**. Mnozí lidé se také bojí. Bojí se různých věcí, války, bídy, samoty, nemoci, smrti, někteří i těch Božích soudů. Někteří si to nechtějí přiznat, někteří to potlačují nebo na to nemyslí. Někteří si říkají, smrt je ještě daleko, Boha není třeba se bát. Není třeba brát vážně Boží naléhavé výzvy k pokání a záchraně. Jen prozíraví jednají tak, jako jednala Rachab. S vírou. Na rozdíl od ní ale nepotřebují karmínovou šňůrku.

Dnes máme, milí přátelé, přece znamení jiné. A je ještě mnohem více neviditelné, **než šňůra z karmínových vláken**. Je ukryto v našich srdcích. Je to víra v Ježíše Krista. Je to sám Kristus. Je to neviditelná **Boží pečeť na našem srdci**. Pečeť, kterou Kristus zapečetil ty, kteří dali své životy pod vládu Kristovu. Zapečetil je jednou provždy pro sebe. A až přijdou Boží soudy na člověka, tak jak přišly Boží soudy na Jericho, Bůh si svoje pozná podle Kristova znamení. Takoví budou ušetřeni Božího hněvu a Božích soudů. Jednou přijdou, jednou přijde konec všemu. Jednou, anebo již brzy? Nikdo nevíme dne ani hodiny, víš snad, kdy budeš z tohoto světa odvolán ty sám? A stihneš vyvěsit svou karmínovou šňůrku? Stihneš dát svůj život s Bohem do pořádku? Smířit se s ním skrze Ježíše Krista?

Takto jsem se ptal i těch dětí na táboře. A vyzval jsem je, aby **uvěřili Ježíši Kristu a přijali Ho v modlitbě za svého Pána a Spasitele**. A ti, kteří to učinili, měli pak možnost vzít si předem připravené karmínové šňůrky a zvednout je rukama nad hlavu. Znaméním pro Boha byla už jejich modlitba přijetí a odevzdání,

pokud byla brána vážně a upřímně. Šňůrka pak byla znamením pro mě, abych se za ně ještě pomodlil vkládáním rukou a požehnal jim. A pokud si ji budou chtít vzít domů na památku, tak jsem jim řekl, že pro ně bude znamením, kdy se vždycky rozpomenou, že patří Pánu Ježíši. Ovšem když ji ztratí, tak nevadí. Ta šňůrka nemá moc chránit. Je pouze k připomenutí. Pouze Kristus je ten, který chrání a Krista nelze ztratit, pokud Ho tedy sami neodmítneme.

Nicméně dovolte mi, bratři a sestry, ještě několik postřehů k té **karmínové šňůrce záchrany**. Co pro Rachab znamenala? Každý kdo v čase bitvy bude v jejím domě, bude zachráněn. Kdo ale v domě „chráněném“ touto nenápadnou malou šňůrkou nebude, nemůže být ušetřen. Vidíme v tom tu podobnost s krví Beránkovou o Veliké noci v Egyptě? Všichni, kdo zůstávali v domech, jejichž veřeje byla potřeny beránkovou krví, byli chráněni před andělem smrti. A samozřejmě, krev Kristova, ta chrání před smrtí věčnou všechny, kdo zůstávají v Kristu! Ta karmínová šňůrka symbolizuje naši záchranu v Kristu. **Karmínová, sytě červená, svou barvou také symbolizuje Kristovu prolitou krev**. Krev, která nás smířila s Bohem, která nás očistila od našich vin. Kristus se, milí přátelé, line jako červená nit celým příběhem Bible. Karmínová látka byla jedna z těch, která obepínala svatostánek, z karmínové látky byla také opona, která oddělovala svatyni od svatyně svatých. I Starý zákon ukazuje na Krista. Pokud ho takto budeme číst a Krista v něm hledat, pak najdeme tu červenou nit, která nás vždy dovede k poznání Krista a ke stále pevnější víře.

A další věc. Přemýšleli jste někdy o tom, jak asi musela Rachab opatrovat tu šňůrku a mít ji stále při sobě v době mezi odchodem zvědů a příchodem Izraelských vojsk? Co kdyby ji ztratila? Co kdyby ji někde zapomněla a najednou by to začalo? Kde ji měla? **Měla ji schovanou ve svém domě? Anebo ji měla přivázanou na ruce? Nebo ji nosila na srdci?** Co my dnes opatrujeme jako oko v hlavě? Co je pro tebe důležité, abys nebyl ztracen? Někdy býváme lehkovážní, nebo zapomětliví. Když třeba někdo daleko od domova ztratí jediné klíče od auta, tak to bývá složité. Anebo když někdo ztratí mobil, kde má všechny aplikace, teď má platit v obchodě a najednou není jak. A bez připojení na internet jsou dnes mnozí také ztraceni. Anebo pro někoho je důležitá fungující GPS na cestách. Bez ní jsou dnes mnozí ztraceni. **Jakoby ztratili nit v tom pomyslném bludišti světa**. Avšak zboří se svět, když takové věci poztrácím? Budu snad ztracen? Co je nejdůležitější neztratit? Co mám hlavně opatrovat jako oko v hlavě? **Co mám dělat, abych sám měl znamení k záchraně?** Rachab měla karmínovou, krvavou šňůrku, co máme mít my? **Krista! Přijmout Ho a žít s ním**. Nemusím se stresovat, že ho někde zapomenou a ztratím jako mobil. On už nás zapečetil pro sebe, on o nás ví, pokud jsme mu to dovolili. Nicméně to, co je potřeba k naší spáse, je právě naše víra, že On nás zachránil. Že Kristus je můj Spasitel, a že vykonal dostatečnou oběť k tomu, abych byl zachráněn. Přesto, že mnohdy uděláme, co se jemu nelíbí, rozhodující je, zda si zachováme ve své srdci víru a neztratíme ji. Rachab musela opatrovat u sebe tu šňůrku a možná třeba právě taky na srdci, shodou různých okolností o ni mohla přijít. Nestalo se tak, byla zachráněna pro svou víru, že tato šňůrka ji přivede k záchraně. S Kristem to ale máme ještě lepší. Nemůžeme o něj přijít, i kdyby byly okolnosti jakékoliv, ze srdce nám víru nemůže vzít nikdo, i kdyby nás mučili, i kdyby třeba jazyk vyřízli. Pokud se ho ale zřekneme, tím, že mu přestaneme důvěřovat, pak nám před nastávajícím Božím soudem nepomůže vůbec nic!

Malá nenápadná šňůrka sehrála velikou roli k záchraně Rachaby a její rodiny. Nás zachraňuje víra, nenápadná, mnohdy skrytá, menší než zrnko hořčice, a přesto skrze ní nacházíme Krista, našeho Spasitele. Když bychom viděli ty padající hradby, tak bychom si říkali, všichni v tom městě jsou ztraceni. Včetně nevěstky Rachab. A přesto tak nepatrná šňůrka způsobila, že byla zachráněna. Nepatrná je naše víra, pro tento svět nic neznamená, mnozí jí mají za zbytečnou, a přesto právě víra v Krista zachraňuje. Rachab jejím vyvěšením vyznala svou víru v Hospodina. Pamatujme proto i my na slova Pána Ježíše, **každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se já přiznám před svým Otcem v nebesích**.

Závěrem bych vám, milí přátelé chtěl popřát, abyste se drželi Krista. Abyste se Ho drželi tak, jako malé děti na procházce ve školce, když se drží jednoho provázku a jdou za paní učitelkou, která je vede. Abyste se Krista stále drželi jako karmínového provázku v bludišti tohoto světa. Když se Ho budete držet, nemůžete zbloudit a ztratit se. Na dovolené jsem v Českém Krumlově viděl na skále u Vltavy feratu. To je taková ta trasa, kdy lezete po skále. Ta ferata měla pevné kovové lano, které končilo na vrcholu, kde byl vysoký kříž. Držet se a být horolezecky připoután k tomu ocelovému lanu, byl jediný bezpečný přístup jak se dostat k vrcholu ke kříži. Mějme tedy víru, která se pevně drží a vede nás ke Kristu, k Jeho kříži, ke spáse. **Neviditelné jsou provázky jeho milování**, kterými nás táhne k sobě. Dovolme Mu to, aby tak činil, aby to byl On, který nás potáhne vzhůru k nebeskému kůru. **Vždyť láska Kristova víže nás**. Amen. Modlitba

Píseň Jozue ten porazil Jericho Večere Páně (písně 382, 598)

Slovo poslání: Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství. Ale milosrdenství vítězí nad soudem. (Jakub 2,13)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 427